

Weekbladen

KLEINGEESTIG

Na Marja Pruis in *De Groene* lees je de andere recensies over de nieuwe Connie Palmen toch anders

At your service - Pim Fortuyn keert met het bekende gebaar terug op de cover van *HP/De Tijd*, het weekblad dat in andere tijden door critici soms smalend de *Pimbode* werd genoemd. Op 25 november is het tien jaar geleden dat Fortuyn tot lijsttrekker van Leefbaar Nederland werd gekozen.

HP/De Tijd vraagt zich af hoe de wereld er toen ook alweer uitzag; een curieuze vraag, want dat weten de meeste mensen vast nog wel. Wat blijkt? Er is heel veel veranderd, maar ook heel veel niet.

Johan Derksen is nog steeds hoofdredacteur van *Voetbal International*, Ferry Mingelen nog steeds anchor van de parlementaire redactie van de NOS en J.L. Heldring columnist van *NRC Handelsblad*. Louis van Gaal daarentegen is geen bondscoach meer, Wim Kok geen premier en het aantal huishoudens met internet is van 39 procent gestegen tot 94 procent.

In het omslagartikel wordt geconcludeerd dat destijds in de peilingen niets erop wees dat Nederland zich mateloos ergerde aan 'de puinhopen van acht jaar paars'. Dat gebeurde pas nadat Fortuyn zijn boek zou schrijven. Conclusie: 'Fortuyn heeft aan de Nederlandse kiezers iets verkocht wat ze pas wilden hebben op het moment dat ze het voor het eerst zagen.'

Joris Luyendijk, ondergedoken in de financiële sector in Londen en bloggend voor *The Guardian*, stelt in *De Groene Amsterdammer* zijn ervaringen op schrift. 'Deel worden van de wereld van het geld', is zijn missie. Luyendijk geeft toe dat hij zich is gaan identificeren met zijn studieobjecten en voelt zich de man die na een tijdje in het oerwoud van Papoea-Nieuw-Guinea mensenoffers best oké vindt.

En van de mensen die hij heeft geïnterviewd is een 'goed geklede vrouw van begin veertig', partner op een groot accountancybedrijf. Zij zegt: 'Het probleem is hebzucht (...). Ik ben van nature een opgewekt mens, maar je hebt hier heel veel hebzucht.' Niks ten naale van het project van Luyendijk, maar dat dachten wij al.

Ook in *De Groene*, een prachtige lofzang van Marja Pruis op het *Logboek van een onbarmhartig jaar* dat Conny Palmen schreef over het jaar na de dood van haar geliefde, Hans van Mierlo. Pruis daagt de andere recensenten uit. Nadat ze alle kritiek van de collega's op het boek heeft samengevat, schrijft ze: 'Het is allemaal gezegd en geschreven de afgelopen week, en het is allemaal even kleingeestig als voorspelbaar.'

Dan lees je een andere recensie, in *Vrij Nederland* bijvoorbeeld waar Jeroen Vullings concludeert dat het boek 'monotoon en gezocht' over komt, toch anders. De recensie maakt deel uit van een overigens rommelige 'Non-fictie special' getiteld 'Beter denken'. De keuze van de verhalen lijkt volstrekt willekeurig.

Elsevier plaatst een brief van een lezer uit Soest die verbijsterd is dat het blad maar liefst drie pagina's inruimde voor een interview met Andrée van Es. 'Zij behoort (...) tot de onnozzen van de jaren zestig, zeventig en tachtig die een belangrijk aandeel hadden in, of beter, de basis legden voor de verloedering in ons land.' Het zal humor zijn.

Lekker op tijd voor de feestdagen is de Wijngids 2011 in *Elsevier*. Nicolaas Klei gaat helemaal los. Een AH-wijntje (vol wit) wordt als volgt omschreven: 'Zo'n gezellig kamerliefantje, zacht en vriendelijk voorzien van fruit, dragon, kervel, venkel...'

Proost maar weer.
Paul Onkenhout

Media

PROFIEL CLUB VOOR JONGE FILM- EN TV-MAKERS WORDT 15

VERS is al 15 jaar de plaats waar jonge mediamakers contacten leggen. Dat helpt bij het doordringen van de schijnbaar onneembare vesting die medialand heet.

Door Veerle Corstens

Carrière in beeld

De producent drinkt een biertje met de acteur, de cameraman smeedt plannen met de regisseur. Al vijftien jaar lang vinden film- en tv-makers elkaar bij VERS. Nieuwelings in het vak welteverstaan - de gevestigde orde heeft zijn eigen belangenvereniging.

Zaterdag viert de netwerkvereni-

ging voor jonge film- en televisiemakers het vijftienjarig bestaan met een feest in de Amsterdamse Sociëteit de Kring en een jubileumboek waarin de bestuursleden van de afgelopen vijftien jaar zijn geportretteerd.

Oprichters Job Gosschalk en Marc Bary zochten in 1996 een clubje mensen met uiteenlopende beroepen bij elkaar om de film- en televisiewereld

te vernieuwen. De castingdirector en producent kwamen bijeen met regisseur Paula van der Oest, scenarist Robert Alberdingk Thijm, actrice Isa Hoes en de inmiddels overleden acteur Roef Ragas. Maar ook documentaireregisseur Juul Bovenberg, opnameleider Jonathan Herman, agent Vanessa Henneman en cameraman Bert Pot waren opgetrommeld, die eerste juniavond in het Amsterdamse restaurant Il Fiore.

'Het was geen politieke beweging,' benadrukt Gosschalk nog maar eens. 'We waren niet per se tegen de oude garde, maar wilden wel iets anders dan er al was.' Hij vond de film- en tv-wereld in die tijd verzuimd. Werken voor de VPRO betekende geen carrière bij de commerciële en andersom. Met de televisieserie *Baantjer* bracht Gosschalk mensen van de Filmacademie samen met soapies; destijds een unicum.

Ook vond VERS dat het tijd was voor een nieuwe manier van film maken, onafhankelijk van filmfondsen en bijbehorende budgetten. Dat ze voor deze insteek kozen, was deels uit nood geboren, omdat gevestigde film- en televisiemakers meer handigheid hadden in het verkrijgen van budgetten, deels ook omdat ze het spannend en inspirerend vonden om lowbudgetproducties te maken. De film *Zusje*, gefilmd door VERS'ers van het eerste uur Bert Pot, was een voorbeeld.

Inmiddels zijn oud-leden als producent Johan Nijenhuis en regisseur Eddy Terstall zelf tot de gevestigde orde doorgedrongen en nemen nieuwe makers in de eerste tien jaar van hun carrière het stokje over. De naam die destijds werd bedacht, Vereniging van Nieuwe Film- en Televisie-Makers, was informeel al snel omge-

ADVERTENTIE

Liefde in Uitvoering

DE ULTIEME RELATIETEST!

ELKE DONDERDAG OM 21:00 UUR

Dé TV zender voor vrouwen

Jubileumboek

Ter ere van 15 jaar VERS – voorheen NFTVM – bezochten regisseur en videokunstenaar Meia Wippoo en fotografe Cindy Heijnen de ruim 70 bestuursleden van de afgelopen vijftien jaar – mensen als Job Gosschalk en Robert Alberdingk Thijm – en maakten er een boek van. 'Het boek is het resultaat van vele dagen samen rondfietsen door de stad, van bestuurder naar bestuurder, met camera op de voordrager en opnameapparatuur in de aanslag.'

TV recensie

JEAN-PIERRE GEELEN

Kanker (2)

Als dat de stem niet was van Angela Groothuizen in een radiospotje. 'Als u ook vóór het leven bent en tegen kanker, sta dan op!' Dat trof: toevallig ben ik – ik weet: het is een kleine minderheid –

heel erg vóór het leven, en nog tegen kanker ook. Toch ben ik woensdagavond blijven zitten, om te kijken waarnaar het spotje verwees: *Sta op tegen kanker*, de liveshow die de AVRO net als vorig jaar hield samen met KWF Kankerbestrijding.

Een doorsneebenefietje, waar je als doorgewinterde kijker nauwelijks meer van opkijkt. Misschien is dat het probleem ook wel. Nu een simpel girootje schrijven kenelijk niet meer voldoet, paradeert van tijd tot tijd een legioen BN'ers over het scherm met gevoelige liedjes en vochtige ogen om de centen uit de portemonnee te kloppen. Tegen kanker, voor arme kindertjes – u kunt nú sms'en.

Jeroen van den Boom, Xander de Buissonjé, Guus Meeuwis, Gordon – ze deden een liedje en vertelden over wie zij 'opstonden'. Er is, behalve de kwestie van smaak, op het eerste gezicht weinig op tegen: elke cent die een enge ziekte en ander leed kan voorkomen, is welbesteed.

Toch voelde ik mij niet beter na deze opstand tegen kanker. Integendeel: de uitzending bezorgde mij spontane huiduitslag.

De valse en onuitgesproken suggestie die continu gewekt wordt, is dat overleven slechts een kwestie van strijden is. Als je maar wilt. 'Vechten tegen kanker'. Als je wint, heet je een 'kanjer' – verliezers hadden alleen maar harder moeten strijden. *Sta op tegen kanker* deed driftig mee aan dat kijkersbedrog. Art Rooijackers: 'Dit is een avond waarop we een vuist maken tegen een vreselijke ziekte. (...) Vanavond slaan we terug!'

Angela Groothuizen: 'Met elkaar kunnen wij ervoor

'Met elkaar kunnen we ervoor zorgen dat niemand meer hoeft te sterven aan kanker'

zorgen, dat niemand meer hoeft te sterven aan kanker.'

Was het maar waar. Het publiek moest opstaan tegen kanker, en applaudisseerde spontaan – voor zichzelf. Zij waren toch mooi tegen kanker en bleven niet zitten. Zo hoort dat, tegenwoordig.

Zes keer de Alpe d'Huez op fietsen – helden tegen kanker. Een gala, een tijdschrift, roze paraplu's en sjaaltjes, ontworpen door Wendy van Dijk – tegen borstkanker.

De vraag is wie er precies beter van wordt. Het wordt steeds gekker: wie op tv nu zijn snor laat staan, schijnt tegen prostaatkanker te zijn. Het is niet meer bij te houden. Wat was het bontgekleurde tafelkleedje dat 'snor' Johan Derksen maandag in *Vl* als jasje droeg? Een krachtig statement tegen hartverzakking?

Vorige maand deed een mobieltelefabrikant mee aan Pink Ribbon, dat op zijn website een foto toonde van een naakte Barry Atsma, bedolven onder de mobieltele. Kopers konden met een code één toestelletje van de foto verwijderen, tot Atsma naakt zou zijn. Een paar luizige euro's gingen naar Pink Ribbon.

Een organisatie die, zo onthulde *Nieuwsuur* ongelukkig-gervijs op dezelfde 'kankeravond', beschamend weinig uithaalt: van de 16 miljoen euro die werd opgehaald ging slechts 288.000 euro naar wetenschappelijk onderzoek naar borstkanker.

Opnieuw dus een schrijnend gevalletje van één groot bezwaren van collectieve, radeloze angst. Geprojecteerd de onmacht, door handelaren in emotie. Het ogenschijnlijke doel is soms slechts bijproduct in een industrie die draait om imago's en instanties. Doodziek. Daar zou iemand eens tegen moeten opstaan.

Het hoofdbestuur in Il Fiore, het restaurant waar de NFTVM is opgericht in 1996: (vlnr) Rosan Boersma, Sander Verdonk, Willem Bosch, Meia Wippoo, Ivo Noorlander, Aemilia van Lent, Matthijs Bockting, Job van der Haar, Roos Smitt en Constant van Panhuys.

Foto Cindy Heijnen

Van acteur tot cameraman

Onder de huidige leden van VERS zijn acteurs en producenten, regisseurs en scenarioschrijvers. Maar ook de cameraman, productieleider of componist vindt zijn weg naar de vereniging. Al zijn die laatste wel in de minderheid, de makers hebben toch het mees- te aan het netwerk dat VERS ze biedt.

PIETER VAN DEN BERG (29) STUDENT FILMACADEMIE

Pieter van den Berg is derdejaars scenarioschrijver aan de Filmacademie en vindt zijn genoegens vooral in het schrijven voor het VERS magazine. 'Ik vind het leuk om me te verdiepen in dingen die me bezighouden, film dus. En ik ben een enthousiast bezoeker van de borrel. Ik vind het jammer dat ik niet meer tijd heb voor de VERS-avonden, maar ik richt mijn pijlen nu op mijn studie en het filmwerk dat ik al heb.'

SOFIE ROUW (22) CAMERA JOURNALIST

Vooral de behoefte bij een groep te horen, was voor Sofie Rouw een motivatie om bij VERS te gaan. Zij is van de nieuwe generatie mediamakers, met haar werk als 'camjo', een camerajournalist die de camera voert en tegelijkertijd interviewer is. Ze studeerde theater-, film- en televisiewetenschap en had geen idee waar te beginnen met haar interesse in de mediawereld. Door de videoverslagen die ze maakt van VERS-avonden komt ze in contact met mensen die dezelfde interesse hebben en worstelen met vergelijkbare problemen. 'Ik twijfelde er nog aan of ik de masteropleiding van mijn opleiding zou volgen, want ik wil ook een documentaire maken. Op een VERS-avond sprak ik Sanne Rovers, van wie nu een film op IDFA draait. Zij heeft ook een master gedaan. Door haar ben ik ervan overtuigd dat ik beide kan doen.' Rouw vindt het een uitdaging dat de mediawereld zo schijnbaar ondoordringbaar is. Dat maakt het spannend. Tegelijkertijd is ze blij dat ze via VERS een beetje hulp krijgt op dat onduidelijke pad.

MATTHIJS BOCKTING (23) STUDENT FILMACADEMIE

Volgens Matthijs Bockting is VERS dé belangenvereniging voor beeldmakers in Nederland omdat het voor iedereen toegankelijk is. Hij is bestuurslid van VERS en vertelt dat andere verenigingen als de Nederlandse vereniging van Speelfilmproducenten of de Nederlandse Beroepsvereniging van film- en televisiemakers geen vrije toegang hebben. Daar moet je al werk op je naam hebben staan om lid te mogen worden. Voor Bockting is de vereniging geschikt om te netwerken en contacten op te doen. 'Dat is ideaal voor bijvoorbeeld schrijvers die altijd maar alleen thuis zitten. Op VERS-avonden kunnen mensen bij elkaar gebracht worden.' Zelf ontmoette hij aan de bar tijdens een van de VERS-avonden producent Ivo Noorlander, met wie hij nu een korte film aan het ontwikkelen is over een bejaarde man wiens dementerende vrouw hem niet meer herkent. Ook in een tijd waarin bezuinigingen dreigen, is een vereniging belangrijk, vindt Bockting. 'We mogen best wat meer de barricaden op.'

doopt tot Vereniging met de Lange Naam. Beide tongbrekers gingen op de schop en werden door het huidige bestuur vervuld voor VERS.

Met 1100 leden is VERS inmiddels de grootste vereniging in het vak. Er is duidelijk nog altijd behoefte aan hulp bij het doordringen van de

schijnbaar onneembare vesting die medialand heet.

Onderwerpen als 3D-film, oorlogsverslaggeving of het produceren van een film zonder filmfondsen worden op VERS-avonden besproken; via de Dag van het TV Idee kan er gepitcht worden bij producenten en de VERS

Awards zetten twee keer per jaar bijzondere projecten in het zonnetje. Het prikbord fungeert als marktplaats voor klussen op film- en televisiegebied.

En een vereniging is niet compleet zonder borrel, op vrijdagavond in de café Batavia in Amsterdam.